

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. B. M.,** zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem, se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2017, č. j. 6 Ad 3/2015 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Ředitel Pyrotechnické služby Policie ČR rozhodnutím ze dne 22. 8. 2014, č. 119/2009, odvolal žalobce podle § 26 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“)ze služebního místa vrchního komisaře skupiny znaleckých činností, odboru nástražných výbušných systémů, Pyrotechnické služby, a současně jej převedl do personální pravomoci ředitele Obvodního ředitelství policie Praha I. Důvodem odvolání byly neuspokojivé výsledky služebního hodnocení žalobce za období od 25. 9. 2009 do 22. 5. 2014. Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, č. j. PPR-26986-12/ČJ-2014-990131, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Městský soud nepřisvědčil námitce překvapivosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a nedůvodnou shledal námitku žalobce, že nebyl seznámen s doporučením senátu poradní komise, resp. se k němu nemohl vyjádřit. Městský soud rovněž neshledal porušení procesního práva žalobce na nahlížení do správního spisu. Dále městský soud konstatoval, že příslušná zákonná lhůta pro průběžné hodnocení žalobce

byla dodržena, a i pokud by tato lhůta byla mírně překročena, neměl by tento nedostatek vliv na zákonnost rozhodnutí. Městský soud nepřisvědčil rovněž námitce týkající se tvrzené účelovosti služebního hodnocení. Otázku použití úředních záznamů, které byly vytvořeny bez vědomí žalobce, stejně jako otázku, zda odnětí znaleckého oprávnění je rozhodnutím nebo jednostranným úkonem, nepovažoval městský soud za podstatnou pro projednávanou věc. Městský soud dále nepřisvědčil námitce, že se žalovaný nezabýval žalobcem tvrzenou diskriminací; podle názoru městského soudu, odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako celek svědčí o tom, že žalovaný v rámci hodnocení konkrétních odvolacích námitek diskriminační postup neshledal, tedy i tato námitka byla ve svém souhrnu konkrétně posouzena. Zprávy ředitele Pyrotechnické služby z roku 2012, kdy byl žalobce zapsán do seznamu znalců, nepokládal městský soud za relevantní pro posouzení projednávané věci a námitku žalobce, že tyto zprávy nebyly zohledněny, shledal nedůvodnou. Dle městského soudu musí být obsahem správního spisu příslušné podklady, které sloužily ke skutkovým zjištěním a následnému právnímu posouzení, těmito podklady bylo v dané věci zejména vypracované služební hodnocení. Pokud žalovaný odkázal i na podklady, které jsou součástí jiného spisu, neshledal v tom soud žádnou nesprávnost, neboť podkladem může být i jiný spis.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že na projednávanou věc nemají vliv rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby ve věcech kázeňských č. 5/2014 ze dne 24. 3. 2014 a č. 6/2014 ze dne 9. 5. 2014, kterými bylo rozhodováno o kázeňských prohřešcích stěžovatele. Obě rozhodnutí byla vydána před vyhotovením služebního hodnocení stěžovatele za období 25. 9. 2009 do 22. 5. 2014, č. j. PYRO-121-1/ČJ-2014-9400KR, provedeného dne 22. 5. 2014 plk. Mgr. J. L., a před vydáním rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby ve věcech služebního poměru č. 119/2014 ze dne 22. 8. 2014. Rozhodnutí ve věcech kázeňských měla nepochybně vliv na následující hodnocení stěžovatele a na rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby o odvolání a převedení stěžovatele. Proto je stěžovatel toho názoru, že mělo být vyčkáno konečných rozhodnutí v řízeních vedených o uvedených rozhodnutích ve věcech kázeňských.

[5] Městský soud dle stěžovatele pochybil, jestliže za situace, kdy dospěl k závěru, že žaloba je v určité části pro svou obecnost neprojednatelná, nevyzval stěžovatele k jejímu doplnění. Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek je z uvedeného důvodu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost.

[6] Stěžovatel dále namítl, že městský soud vycházel při svých závěrech z neplatných služebních hodnocení a hodnocení z roku 2013 označil za účelové.

[7] Stěžovatel městskému soudu dále vytýká, že *„nevzal vůbec v úvahu návrhy stěžovatele“*. Městskému soudu je dle stěžovatele z úřední činnosti známo, že je u něj veden spis sp. zn. SPR 3268/2012, ve věci žádosti stěžovatele o zápis do seznamu znalců, tento spis obsahuje doporučení prvostupňového funkcionáře ze dne 26. 11. 2012, prohlášení prvostupňového služebního funkcionáře o získání znalostí v oblasti právní úpravy znalce a výkonu znalecké činnosti ze dne 6. 11. 2012 a dopis prvostupňového služebního

funkcionáře ze dne 17. 12. 2011. Uvedené skutečnosti městský soud nehodnotil, ačkoliv jimi stěžovatel argumentoval již v žalobě, soud se však s touto argumentací nevypořádal.

[8] Stěžovatel v žalobě namítal, že služební hodnocení jeho osoby *„se nezakládá na skutečnostech, že není opodstatněné a podložené“*. Městský soud měl tato tvrzení přezkoumat, vyžádat si podklady pro hodnocení stěžovatele apod., což neučinil. Stěžovatel nemůže žalobou napadat závěry hodnocení a domáhat se přezkumu, závěry hodnocení je však nutné zkoumat v souvislosti s úkonem, kterým bylo zasaženo do práv stěžovatele, což je v daném případě rozhodnutí o odvolání ze služebního místa. Městský soud však na tuto svou povinnost zcela rezignoval. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč městský soud považuje skutečnosti získané z úředních záznamů za nevýznamné. Stěžovatel s tímto závěrem soudu nesouhlasí, zdůraznil, že záznamy jsou zohledněny ve služebním hodnocení a tyto podklady byly důvodem pro negativní služební hodnocení a soud měl proto přezkoumat, zda se zakládají na skutečnostech a jsou podložené. Pokud by byl vyloučen přezkum takovýchto hodnocení, stěžovatel ani jiný příslušník by neměl reálnou možnost dosáhnout přezkumu rozhodnutí učiněného na základě negativního služebního rozhodnutí.

[9] Za nepoužitelný podklad služebního hodnocení označil stěžovatel záznam o významné události. Navíc, *„pokud jde o záznamy o významné události ohledně kontroly spisu, pak v tomto případě šlo o přímý zásah do znalecké činnosti a pokus o ovlivnění znalce“*. Stěžovatel poukazuje na to, že na základě *„tohoto jednoho záznamu bylo iniciováno kázeňské řízení, jehož rozhodnutí je podrobováno soudní kontrole (spis Městského soudu v Praze, sp. zn. 11 Ad 26/2014), což je známo soudu z jeho úřední činnosti (spis Městského soudu v Praze, sp. zn. SPR 3268/2012).*

[10] Pokud jde o další podklad pro rozhodnutí o služebním hodnocení, a to rozhodnutí o odebrání znalecké činnosti, poukázal stěžovatel na to, že je v této věci u Městského soudu v Praze vedena žaloba na ochranu před nečinností služebního funkcionáře pod sp. zn. 10 A 74/2015. Městskému soudu je tato skutečnost známa z úřední činnosti, proto stěžovatel nerozumí tomu, proč městský soud k tomuto nepřihlédl. Stěžovatel dodal, že rozhodnutím o trvalém odebrání znaleckého osvědčení v rámci PČR mu bylo znemožněno, aby případně napravil nedostatky, které mu byly vytknuty v rámci služebního hodnocení.

[11] Stěžovatel dále uvedl, že nemůže akceptovat závěry městského soudu *„ohledně účelovosti tvrzení“*. Městský soud *„v tomto pohledu neprovedl veškeré důkazní návrhy, které měl k dispozici“*. Stěžovatel navrhoval důkaz spisem městského soudu sp. zn. SPR 3268/2012, ze kterého je patrné, že ke konci roku 2012 byl stěžovatel vysoce odborným pracovníkem Pyrotechnické služby Policie České republiky. Následně došlo k pokusům o ovlivnění stěžovatele při výkonu znalecké činnosti ze strany služebního funkcionáře, na které si stěžovatel stěžoval u odborového ombudsmana, a poté byl negativně služebně hodnocen. Dle stěžovatele je s podivem, že v průběhu, resp. závěru roku 2012 nebylo zpracováno průběžné každoroční hodnocení či celkové hodnocení. Dne 30. 5. 2013 byla stěžovateli udělena kázeňská odměna v souvislosti s výkonem znalecké činnosti. Průběžné hodnocení (negativní) bylo vyhotoveno až po půl roce od hodnocení, které bylo zasíláno

soudu ve věcech jmenování znalcem. Dle stěžovatele si služební funkcionář vydáním negativního hodnocení připravil cestu ke „*zbavení se stěžovatele*“.

[12] Stěžovatel poukazuje na to, že ředitel Pyrotechnické služby PČR ovlivňoval i jiného znalce a namítl, že byl a je ze strany Pyrotechnické služby postihován za to, že si hájil znaleckou nezávislost a nepodlehl snahám o ingerenci do této nezávislosti.

[13] Stěžovatel znovu poukázal na pochybení, která nastala v souvislosti s jeho služebním hodnocením ze dne 22. 5. 2014, č. j. PYRO-121-1/ČJ-2014-9400KR, vyhotoveným plk. Mgr. J. L., kterým byl hodnocen za období 25. 9. 2009 do 22. 5. 2014. Městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil pouze k nedodržení tříleté lhůty, nijak se však nevyjádřil k opomenutí přímého nadřízeného stěžovatele, který ho každoročně průběžně nehodnotil. Služební funkcionář tak neměl k dispozici dostatek podkladů spočívajících zejména v běžném každoročním hodnocení stěžovatele jeho přímým nadřízeným z let 2009 až 2014. Dle stěžovatele nelze dovodit, že by se kvalita jeho služby snižovala, když „*na přelomu let 2012*“ docházelo k „*vychvalování*“ stěžovatele v souvislosti se získáním znaleckého oprávnění. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že povinnost vyhotovit celkové hodnocení po třech letech byla překročena pouze mírně. Služební hodnocení za období od 25. 9. 2009 do 22. 5. 2014 nemělo takovou informační hodnotu, na základě které mohly být vytvořeny relevantní závěry o neuspokojivých výsledcích výkonu služby stěžovatele. S uvedenými tvrzeními se dle stěžovatele městský soud rovněž nevypořádal.

[14] Za účelový pokládá stěžovatel postup policejního orgánu, který mu stanovil lhůtu pro nápravu zjištěných neuspokojivých výsledků do 31. 8. 2014, přitom o odvolání ze služebního místa bylo rozhodnuto dne 22. 8. 2014, z čehož je zřejmé, že služební funkcionář neměl jakýkoli zájem na setrvání stěžovatele na jeho tehdejší pozici a služební hodnocení bylo vydáno výhradně za účelem likvidace stěžovatele jako příslušníka bezpečnostního sboru. Rovněž s touto skutečností se dle stěžovatele městský soud nevypořádal.

[15] Dále stěžovatel vytýká městskému soudu, že neprovedl stěžovatelem navrhovaný důkaz záznamem o postupu služebního funkcionáře, který nahlédnutí do spisu podmiňoval podáním písemné žádosti.

[16] Stěžovatel je toho názoru, že městský soud učinil nesprávný právní závěr, když dovodil, že byl dán důvod pro odvolání stěžovatele ze služebního místa. Ustanovení § 26 odst. 4 zákona o služebním poměru předpokládá, že bude zpracované služební hodnocení v souladu se zákonem, což se v daném případě nestalo. K uvedenému stěžovatel poukázal na skutečnost, že v hodnocené době byly u Pyrotechnické služby Policie ČR pouze dva znalci, stěžovatel a druhá osoba, a ačkoliv oba znalci měli stejnou produktivitu práce a stejné průtahy, nedostatky byly vytýkány pouze stěžovateli. Stěžovatel byl „*negativně hodnocen za to, že mu nebyly ze strany služebních funkcionářů stanoveny podmínky*“. Stěžovatel má za to, že nebylo prokázáno, že dosáhl trvale neuspokojivých výsledků.

[17] Městský soud se dle stěžovatele nevypořádal rovněž s jeho argumentací ohledně nepřípustnosti Stanoviska k návrhu senátu ve věci služebního poměru vypracovaného

plk. Mgr. M. Š. jako podkladu pro rozhodnutí ve věci služebního poměru stěžovatele. Stěžovatel mj. poukazoval na skutečnost, že stanovisko bylo vytvořeno dříve, než písemné stanovisko senátu poradní komise; k uvedenému stěžovatel navrhl důkaz výslechem svědků. Stejně tak se dle stěžovatele městský soud nevypořádal s jeho argumentací odkazující na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132.

[18] Závěrem kasační stížnosti stěžovatele namítl, že došlo k porušení principu legitimního očekávání, neboť v přítomnosti stěžovatele senát poradní komise projednal věc a jednomyslně se usnesl na závěru, který odhlasoval. Vzhledem k tomu, že takto rozhodl celý senát, měl být stěžovatel minimálně upozorněn na to, že následně dojde k odlišnému právnímu posouzení tak, aby se stěžovatel v rámci práva na spravedlivý proces mohl vyjádřit a nebyl by zaskočen účelovým rozhodnutím připraveným plk. Mgr. Š.

[19] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[20] Ke kasační stížnosti se vyjádřil dne 14. 9. 2017 žalovaný, který se zcela ztotožnil s právními názory a závěry městského soudu. Žalovaný upozornil na to, že stěžovatel v kasační stížnosti uvádí nepravdy a zkresluje řadu skutečností. Dle žalovaného není pravdou, že je vedeno řízení o dvou kázeňských proviněních stěžovatele, neboť obě rozhodnutí ve věcech kázeňských jsou pravomocná. Žalovaný souhlasí se závěrem městského soudu, že není třeba vyčkávat na výsledek mimořádných opravných prostředků uplatněných ve vztahu k těmto rozhodnutím, neboť žalované rozhodnutí bylo vydáno v samostatném správním řízení na podkladě především služebního hodnocení stěžovatele. K uvedenému žalovaný poukázal na povinnost soudu vycházet při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[21] K námitce stěžovatele, že nebyl městským soudem vyzván k doplnění žaloby, žalovaný upozornil, že městský soud konstatoval nikoliv neprojednatelnost žaloby, ale obecnost žalobní námitky, kterou městský soud pro její nekonkrétnost posoudil jen v obecné rovině. Žalobní námitky vznesené stěžovatelem proti služebnímu hodnocení byly městským soudem vypořádány bezvadně, pokud stěžovatel hodnocení zpochybňuje poukazem na to, že mu v roce 2013 byla udělena odměna ve výši 1000 Kč, pak žalovaný uvádí, že jedna kázeňská odměna udělená za splnění zvlášť významného úkolu nemůže způsobit neplatnost služebního hodnocení. Pokud jde o věc vedenou u městského osudu pod sp. zn. SPR 3268/2012, není žalovanému tento spis znám a nemůže se k němu proto vyjádřit. Dokumenty z roku 2012, které zmiňoval stěžovatel, nedokládají jeho odbornou způsobilost k výkonu služby v Pyrotechnické službě ani kvalitu výkonu služby stěžovatele k datu, kdy byl odvolán. Námitky proti podkladům služebního hodnocení jsou dle žalovaného nedůvodné, stěžovatel mohl vznést námitku proti všem podkladům, služební funkcionář se s veškerými vznesenými námitkami řádně a přezkoumatelně vypořádal a namítané záznamy o mimořádných událostech jsou jedním z možných podkladů hodnocení. Námitka zaujatosti funkcionářů působících u Pyrotechnické služby je rovněž nedůvodná, služební hodnocení stěžovatele bylo zpracováno na základě písemných důkazů různými vedoucími příslušníky různých útvarů policie, tedy i mimo Pyrotechnickou

službu. K okolnostem odebrání znaleckého osvědčení žalovaný uvedl, že jedním z důvodů pro odebrání osvědčení byly mj. zásadní nedostatky při zpracování odborného vyjádření v trestním řízení vedeném proti Mgr. V. S., zástupci stěžovatele v projednávané věci. Znalecký výstup ve zmiňované trestní věci byl stěžovatelem zpracován nepravdivě, závěr neodpovídal zadaným otázkám a byl v rozporu se zákonem č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Žalovaný je přesvědčen, že stěžovatel nevykonával služební úkoly řádně, včas a v souladu s právními předpisy a postup služebních funkcionářů nebyl zvůlí ani neoprávněným či nezákonným postupem.

[22] K námitce, že služební hodnocení bylo zpracováno po více než 3 letech od zpracování předchozího hodnocení, žalovaný uvedl, že tato dílčí případná pochybení příslušných vedoucích příslušníků, nikoli žalovaného či služebního funkcionáře, který vydal nalézací rozhodnutí, nemohou způsobit neplatnost služebního hodnocení, na jehož základě byl stěžovatel převeden na jiné služební místo. Průběžné hodnocení je jedním z možných podkladů služebního hodnocení. K námitce účelovosti lhůty dané stěžovateli ve služebním hodnocení k nápravě zjištěných pochybení, žalovaný poukázal na to, že služební hodnocení, včetně stanovení termínu pro splnění uložených úkolů, prováděl v rámci Pyrotechnické služby jako hodnotitel vedoucí odboru nástražných výbušných systémů plk. Mgr. L., nikoli služební funkcionář, který vydal nalézací rozhodnutí, ani žalovaný. Služební funkcionář byl oprávněn rozhodnout o žalobcově převedení na jiné služební místo i před uplynutím stanovené lhůty k odstranění nedostatků. Výklad stěžovatele, podle kterého je možno odvolat příslušníka z dosavadního služebního místa jen v případě, že trvale dosahuje neuspokojivých výsledků, nemá oporu v zákoně.

[23] Pokud jde o stanovisko prvního místopředsedy poradní komise žalovaného plk. Mgr. Š. k doporučení senátu poradní komise, poukázal žalovaný na to, že bylo vydáno zcela v souladu s čl. 23 statutu poradní komise, který je přílohou č. 1 rozkazu policejního prezidenta č. 206/2011, kterým se zřizuje poradní komise policejního prezidenta. Tvrzení stěžovatele, že stanovisko místopředsedy poradní komise bylo vytvořeno dříve, než bylo vyhotoveno doporučení senátu poradní komise, nemá oporu ve spisové dokumentaci. Doporučení senátu poradní komise, resp. stanovisko k tomuto doporučení, nejsou podkladem meritorního rozhodnutí dle § 180 zákona o služebním poměru, proto stěžovatel nemá právo s těmito výstupy seznámit. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[24] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných v kasační stížnosti (§109 odst. 3 s. ř. s.), neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné podrobně rekapitulovat skutkový stav věci ani průběh správního řízení; tyto skutečnosti jsou oběma stranám dostatečně známy a byly dostatečně popsány jednak v rozhodnutí žalovaného, v napadeném rozsudku městského soudu, jakož i v podané kasační stížnosti.

[26] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které musí případně přihlédnout i z úřední povinnosti. V této souvislosti upozorňuje, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[27] Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť městský soud dle jeho názoru dospěl v odstavci [34] rozsudku k závěru, že žaloba je pro svou obecnost neprojednatelná, měl proto stěžovatele vyzvat k jejímu doplnění, což neučinil. Této námitce nelze přisvědčit. Městský soud konstatoval, že v určité části žaloby stěžovatel neuvedl konkrétně, jakou argumentaci a které námitky žalovaný nevypořádal. Takto obecně formulovaný žalobní bod, a nikoliv žalobu, shledal městský soud neprojednatelným, nebylo proto namístě vyzývat stěžovatele k doplnění žaloby.

[28] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost závěrů městského soudu uvedených v odstavci [40] napadeného rozsudku. Stěžovatel k uvedenému citoval celý odstavec [40] rozsudku a namítl, že městský soud vycházel „*z různých neplatných hodnocení … neplatnosti nasvědčuje i to, že služební hodnocení, které je podkladem pro odvolání, nikde neuvádí hodnocení z roku 2012. Pokud by tato hodnocení byla platná, pak by byla uvedena jako podklad hodnocení. … Hodnocení z roku 2013 je v ostrém nepoměru s udělenou odměnou stěžovateli. Již v této době jde o určité účelově zpracované hodnocení*“. Tato námitka není důvodná. Městský soud v odstavci [40] napadeného rozsudku posuzoval stěžovatelem tvrzenou účelovost služebního hodnocení ze dne 22. 5. 2014 provedeného plk. Mgr. J. L. Konstatoval, že služební hodnocení ze dne 22. 5. 2014, kterým byl stěžovatel hodnocen za období od 25. 9. 2009 do 22. 5. 2014, a výsledky dalších služebních hodnocení založených ve správním spise, a to ze dne 10. 7. 2013, ze dne 25. 9. 2009 a ze dne 15. 2. 2012, mají sestupnou tendenci, jejich výsledky nejsou příliš rozdílné, a účelovost hodnocení ze dne 22. 5. 2014 neshledal. Uvedené závěry městského soudu Nejvyšší správní soud nepovažuje za nepřezkoumatelné. Všechna městským soudem uváděná hodnocení jsou založena ve správním spise. Stěžovatel nekonkretizoval, která služební hodnocení považuje za neplatná, ale pokud jde o služební hodnocení ze dne 25. 9. 2009 a průběžné hodnocení ze dne 10. 7. 2013, tato byla doručena stěžovateli, který proti jejich závěrům podal námitky, a obě tato hodnocení byla podkladem pro služební hodnocení ze dne 22. 5. 2014 (viz str. 7 hodnocení ze dne 22. 5. 2014, kde je uveden Seznam dokumentů a událostí, které byly v rámci hodnocení projednány a v závěru hodnocení zohledněny); o platnosti těchto hodnocení proto není sporu. Pokud jde o průběžné hodnocení ze dne 15. 2. 2012, zde se městský soud dopustil pochybení, neboť dle vyjádření ředitele pyrotechnické služby založeného na čl. 80 správního spisu, toto průběžné hodnocení nesplňovalo po formální stránce zákonné podmínky, nelze je proto pokládat za relevantní a městský soud k němu neměl přihlížet. Uvedený nedostatek ale není vadou, která by způsobila nepřezkoumatelnost závěru městského soudu, ve kterém neshledal služební hodnocení ze dne 22. 5. 2014 účelovým. Jak městský soud konstatoval, stěžovatel proti služebnímu hodnocení ze dne 22. 5. 2014 nenamítl v žalobě žádnou konkrétní námitku a je nutno

přisvědčit městskému soudu, že obsah služebního hodnocení a jeho výsledky o účelovosti nesvědčí. Závěr služebního hodnocení charakterizuje způsobilost příslušníka na pětistupňové škále. Podle služebního hodnocení ze dne 25. 9. 2009 dosahoval stěžovatel dobrých výsledků (stupeň 3) a dle průběžného hodnocení ze dne 10. 7. 2013 dosahoval dobrých výsledků s výhradami (stupeň 4). Závěr městského soudu o sestupné tendenci výsledků hodnocení je proto správný. Námitku o účelovosti hodnocení z roku 2013, které je dle stěžovatele v ostrém nepoměru s udělenou odměnou, městský soud neposuzoval, neboť ji stěžovatel v žalobě nevznesl, jde proto o nepřípustnou kasační námitku a Nejvyšší správní soud se jí nezabýval.

[29] Stěžovatel dále městskému soudu vytýkal, že v rámci posuzování účelovosti služebního hodnocení nezohlednil skutečnosti, které měly být soudu známy z úřední činnosti ze spisu sp. zn. SPR 3268/2012 vedeného u městského soudu ve věci žádosti stěžovatele o zápis do seznamu znalců, konkrétně stěžovatel poukazoval na doporučení ředitele Pyrotechnické služby PČR ze dne 26. 11. 2012 poskytnutého pro potřeby řízení o zápisu stěžovatele do seznamu znalců. Zde je nutno poukázat na jistou nesrovnalost - v žalobě stěžovatel k uvedené argumentaci odkazoval na spis městského soudu sp. zn. Spr 3687/2014, nikoliv sp. zn. SPR 3268/2012, na který odkázal v kasační stížnosti. Rovněž tato námitka není důvodná, neboť městský soud se zprávou ředitele Pyrotechnické služby zabýval v bodě [43] napadeného rozsudku, kde uzavřel, že zprávy ředitele Pyrotechnické služby z roku 2012 nejsou pro posouzení projednávané věci podstatné, neboť k rozhodnutí o převedení stěžovatele na jiné služební místo došlo na základě služebního hodnocení, nikoliv těchto zpráv. Navíc poukázal na to, že oproti roku 2012 doznalo služební hodnocení stěžovatele změn, a to v jeho neprospěch. Městský soud tedy žalobní námitku stěžovatele neopomenul a její nedůvodnost dostatečně odůvodnil. Nejvyšší správní soud žádné jiné důvody svědčící o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku neshledal a považuje tak rozhodnutí městského soudu za plně přezkoumatelné.

[30] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že měl městský soud vyčkat konečných rozhodnutí v kázeňských řízeních vedených se stěžovatelem. Stěžovatel nijak nedoložil tvrzení, že rozhodnutí v kázeňských řízeních měla „*nepochybně*“ vliv na jeho hodnocení a na rozhodnutí o jeho odvolání. Nejvyšší správní soud naopak souhlasí se závěrem městského soudu, který vyplývá z obsahu spisové dokumentace, že správní rozhodnutí ve věcech kázeňských nebyla podkladem projednávaného správního rozhodnutí a jejich konečný výsledek není pro dané řízení relevantní. Rovněž třeba poznamenat, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[31] Další námitky stěžovatele směřovaly proti závěrům městského soudu učiněným ohledně podkladů služebního hodnocení. Stěžovatel městskému soudu vytýká, že rezignoval na svou povinnost podklady přezkoumat. Zároveň stěžovatel zpochybňoval použitelnost záznamů o významné události jako podkladu služebního hodnocení, neboť proti jeho obsahu se nemohl nijak bránit. Nejvyšší správní soud ani těmto námitkám nepřisvědčil.

[32] Podle § 26 odst. 4 služebního zákona lze příslušníka odvolat z dosavadního služebního místa a ustanovit na jiné služební místo, pro které je stanovena o jeden stupeň

nižší služební hodnost, jestliže podle závěru služebního hodnocení dosahuje neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Služební hodnocení ve smyslu § 26 odst. 4 služebního zákona plní roli podkladu pro rozhodnutí služebního funkcionáře, ostatně to vyplývá i z § 203 odst. 2 služebního zákona, podle něhož je služební hodnocení podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu výsledky služebního hodnocení nepodléhají standardním možnostem přezkumu ve správním soudnictví (k uvedenému srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 As 1/2005 – 44). Riziko zneužití institutu služebního hodnocení jako stěžejního podkladu rozhodnutí o odvolání ze služebního místa je však podstatně omezeno možností přezkumu v režimu řízení o námitkách. Jak správně konstatoval i městský soud, stěžovatel tohoto práva využil a proti služebnímu hodnocení podal námitky, které byly příslušným služebním funkcionářem vypořádány. S tím souvisí i námitka stěžovatele, že se nemohl bránit proti obsahu záznamů o významné události. Rovněž proti těmto podkladům služebního hodnocení se totiž stěžovatel mohl bránit, a bránil se, v rámci námitek proti výsledkům služebního hodnocení. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem městského soudu, že právo stěžovatele na obranu proti služebnímu hodnocení nebylo porušeno. V samotné žalobě pak stěžovatel proti služebnímu hodnocení, resp. jeho podkladům nenamítal žádnou konkrétní skutečnost, proto plně postačilo, jestliže městský soud výsledky služebního hodnocení posoudil rovněž v obecné rovině. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí se závěrem městského soudu, že služební hodnocení ze dne 22. 5. 2014 je ve vztahu ke stěžovateli a průběhu jeho služby naprosto konkrétní, a nic nenasvědčuje účelovosti hodnocení.

[33] Stěžovatel dále poukázal na to, že jedním z podkladů služebního hodnocení bylo i rozhodnutí o trvalém odebrání znaleckého osvědčení. Stěžovatel v této souvislosti poukazoval na řízení vedené v této věci u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 74/2015 a namítal, že městský soud k této skutečnosti v napadeném rozhodnutí nepřihlédl.

[34] Nejvyšší správní soud k uvedenému podotýká, že je mu z úřední činnosti známo, že v poukazované věci sp. zn. 10 A 74/2015 byla podána žaloba na nečinnost, kterou se stěžovatel domáhal vydání rozhodnutí o odvolání podaném proti rozhodnutí o trvalém odebrání znaleckého osvědčení. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 7 As 411/2017 – 16, bylo rozhodnuto o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2017, č. j. 10 A 74/2015 – 98, tak, že rozsudek městského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí dospěl k závěru, že trvalé odebrání znaleckého osvědčení pro obor kriminalistika, odvětví pyrotechnika je rozhodnutím ve smyslu § 181 odst. 1 zákona o služebním poměru, proti kterému je přípustné odvolání podle jeho § 190, a proto mělo být o odvolání podaném stěžovatelem rozhodnuto. Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že takové rozhodnutí by následně nepodléhalo přezkumu ve správním soudnictví, neboť z něj je výslovně vyloučeno výlukou vyjádřenou v § 70 písm. e) s. ř. s.

[35] Jestliže v nyní projednávané věci městský soud nehodnotil, zda rozhodnutí o odnětí znaleckého osvědčení je jednostranným úkonem nebo zda se jedná o rozhodnutí, jak tvrdil stěžovatel, pak s tímto postupem Nejvyšší správní soud souhlasí. V daném řízení nebylo úkolem městského soudu hodnotit charakter rozhodnutí o odebrání znaleckého osvědčení, tato otázka nebyla předmětem řízení.

[36] V kasační stížnosti nesouhlasil stěžovatel s tím, jak městský soud vypořádal jeho námitky proti postupu senátu poradní komise. Městský soud v odstavci [33] napadeného rozsudku neshledal porušení procesních práv stěžovatele a konstatoval, že návrh příslušné poradní komise je doporučením pro příslušného služebního funkcionáře, který ve věci rozhoduje a je jeho odpovědností i právem se doporučením senátu poradní komise neřídit. Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry městského soudu ztotožňuje (k povaze doporučení senátu poradní komise viz rozsudek NSS č. j. 3 Ads 51/2012 - 48 ze dne 23. 1. 2013).

[37] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že podkladem rozhodnutí služebního funkcionáře nemohlo být stanovisko vypracované plk. Mgr. M. Š., pak Nejvyšší správní soud musí především konstatovat, že městský soud se touto námitkou nezabýval, neboť byla stěžovatelem vznesena poprvé v replice ze dne 25. 5. 2015, tedy opožděně. Uvedené platí v této souvislosti i ohledně návrhu stěžovatele na výslech svědků k prokázání účelového postupu senátu poradní komise a ohledně argumentace odkazující na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, které stěžovatel rovněž uvedl opožděně ve své replice.

[38] Pokud jde o námitku, že stěžovatel nebyl upozorněn na to, že služební funkcionář dojde k právnímu posouzení odlišnému od názoru senátu poradní komise, a že se nemohl k takovému postupu vyjádřit, má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud tuto námitku vypořádal dostatečně, když uvedl, že doporučení poradní komise je pomůckou pro služebního funkcionáře, nejedná se však o podklad rozhodnutí ve smyslu § 180 služebního zákona, s nímž by musel být stěžovatel seznámen nebo byl oprávněn se k němu vyjádřit.

[39] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou. Městský soud se přezkoumatelným způsobem vypořádal s veškerými námitkami, které stěžovatel vznesl, jeho závěry vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise žalovaného. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud nepochybil ani v právním posouzení a jeho rozsudek je v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[40] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží; žalovanému žádné náklady přesahující jeho správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu